

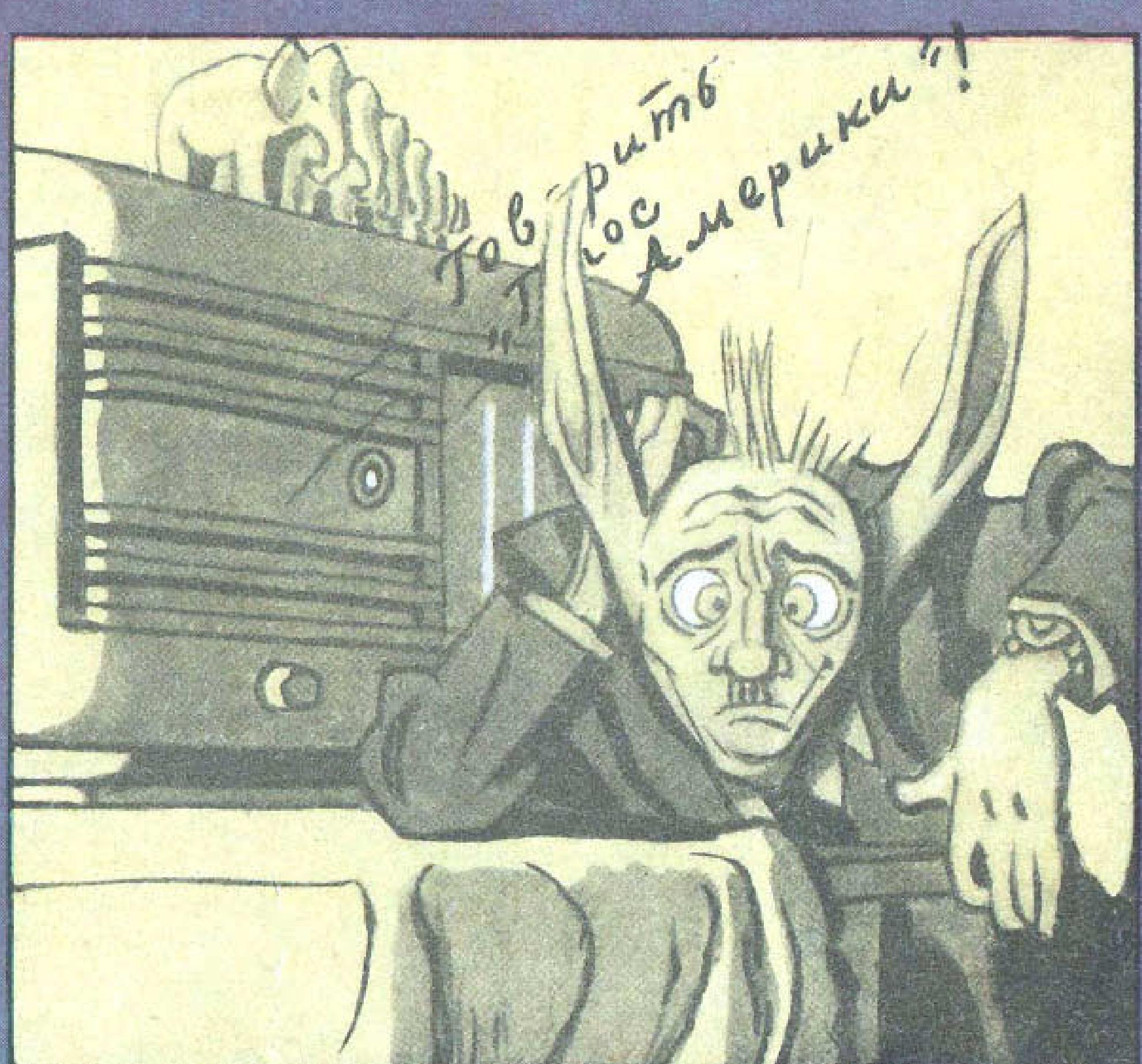
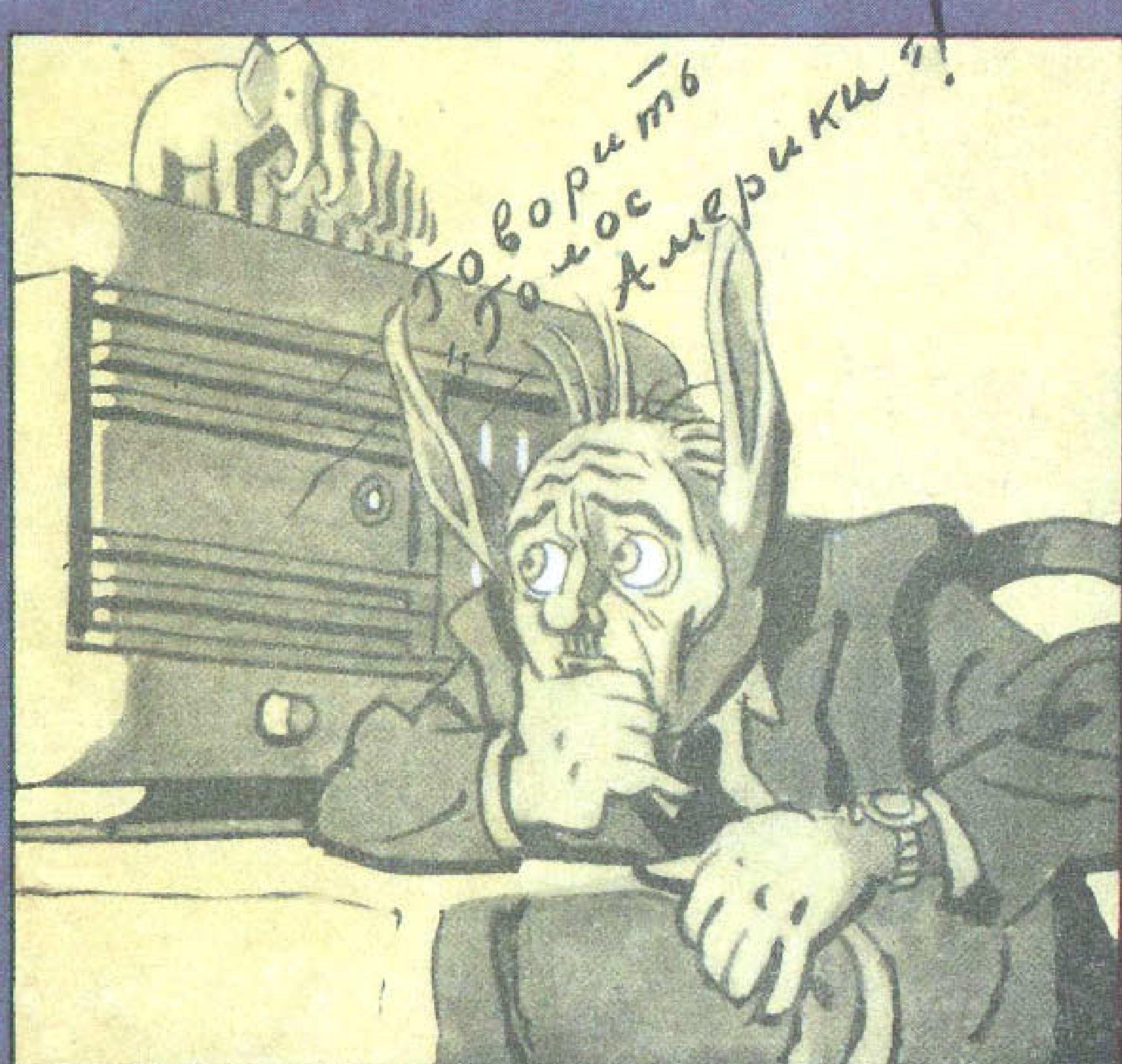
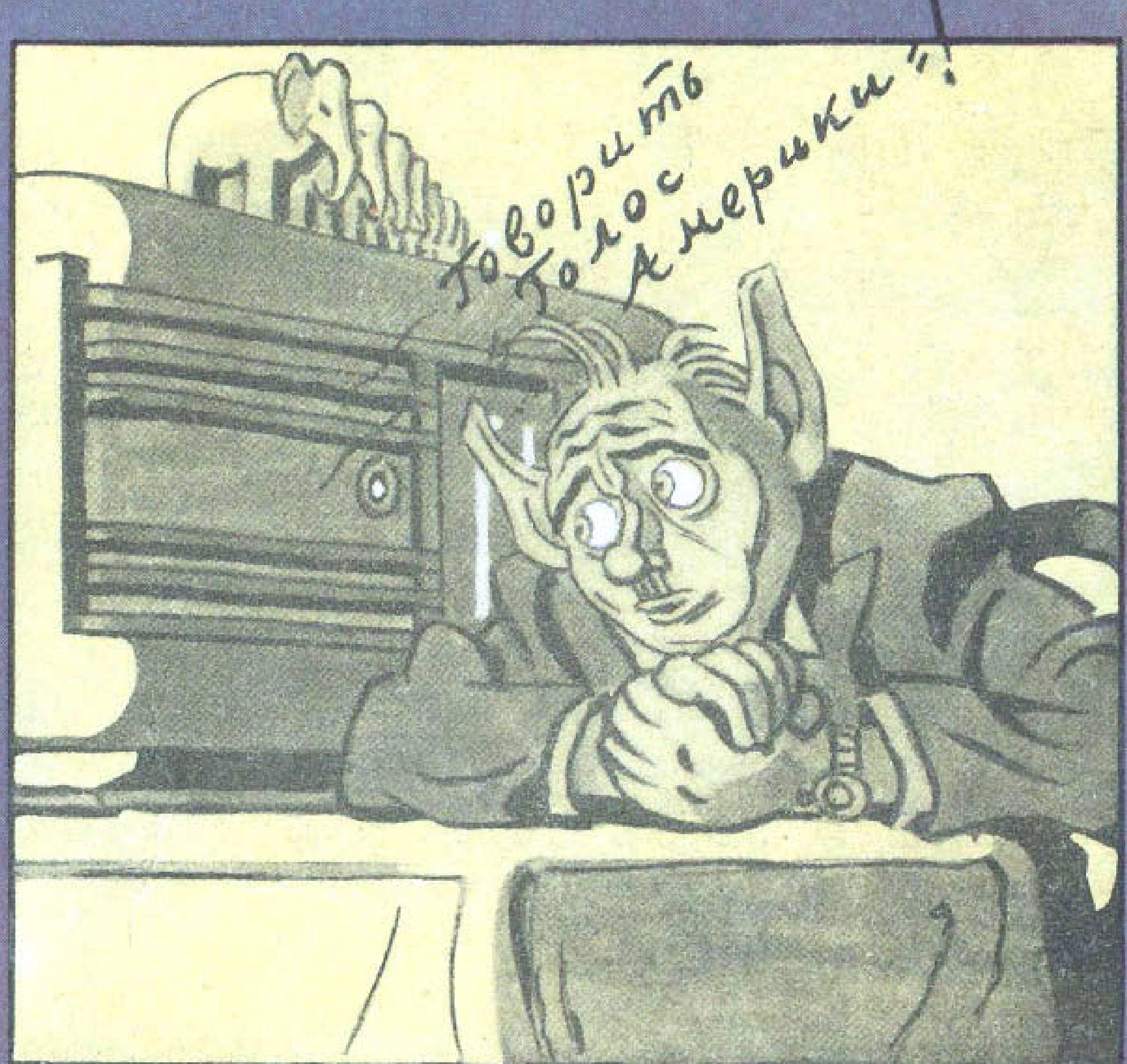
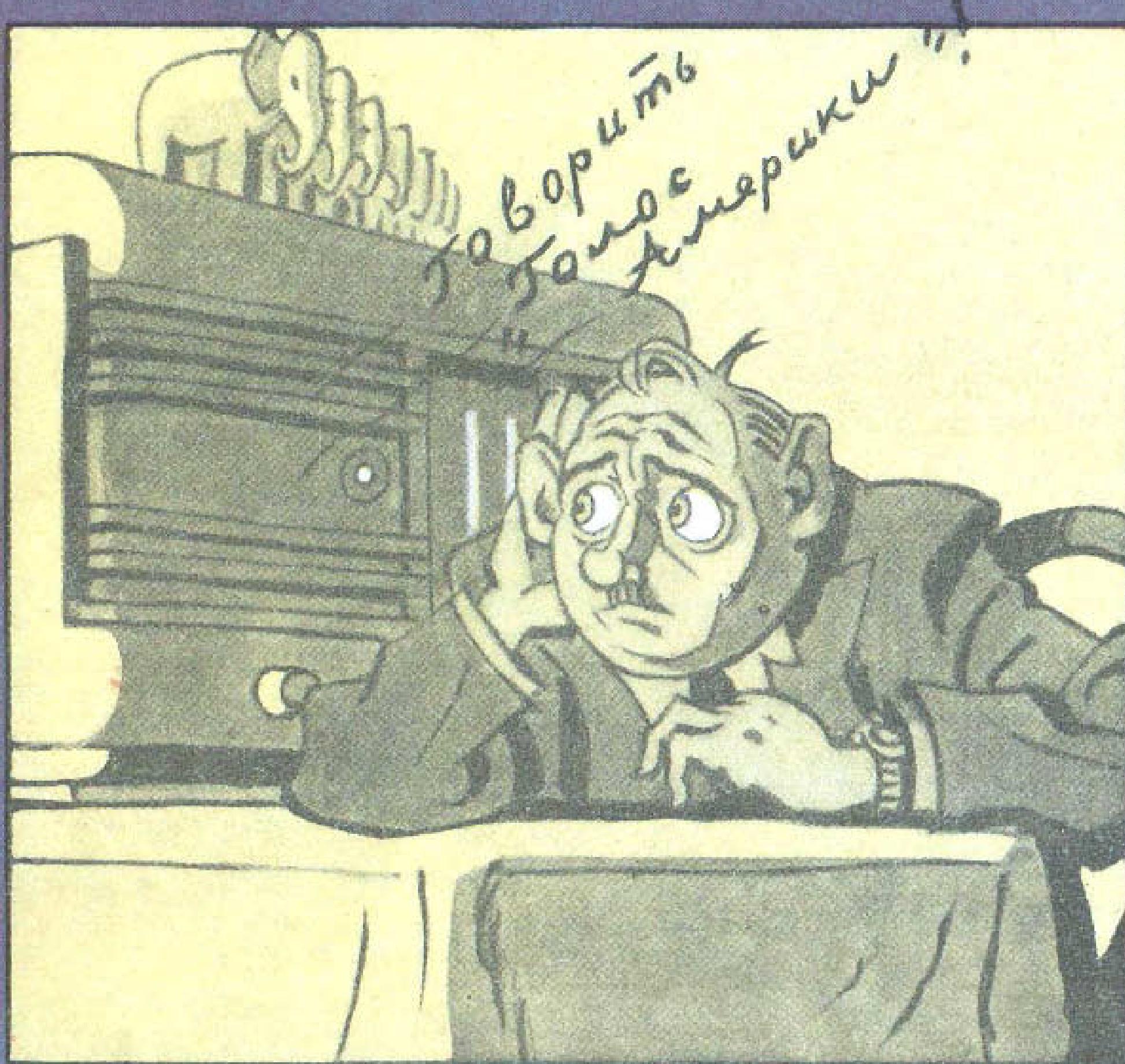
ПЕРЕЦЬ

№ 2 РІК ВИДАННЯ XVII

ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. СІЧЕНЬ 1957

ДОСЛУХАВСЯ...

Мал. В. ЛІТВІНЕНКА

Мал. БЕ-ША

ХАЗЯЙСЬКЕ ОКО

- Це сінокосарка...
- А може — жатка?
- Кому краще знати?! Я ж її сам тут залишив.

КАЛЮЖА І МОРЕ

Калюжа плаче:
«Сохну з горя...»
Ну, чим, скажіть, я гірша моря?
В мені вода, і в нім вода.
Що берег нижчий, не біда.
Я також небо відбиваю,
У дні погожі теж палаю...
Так в чим же річ,
скажіть мен!!»

Тут річ, Калюжо, в глибині.

Ол. МАЛІН.
Переклад з російської.

ПОЕТ-ІНВЕНТАРИЗАТОР

В колгосп заскочив на момент
І оспівав негайно
У весь колгоспний реманент
Від вил і до комбайна.

Про вівцематок написав,
Про силос, про полову,
Про поголів'я...

Не сказав
Лиш про людей ні слова.

П. РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Петро ДОРОШКО

Михайло-Женихайло

Він уже у зрілім віці,
Вже на тім'ї лисина.
Та і літ йому за тридцять
В паспорті записано.

Як щодня, причепурився,
Одягнувся з голочки.
У трамвай причепився
Він до комсомолочки.

І не якось там, не грубо,
Якже — він освічений:
«От, сідайте. Прошу, люба...»
Почалось освідчення.

Сипле жарти, фрази пишні,
Дівчина всміхається.
Із трамвая разом вийшли.
Миша женихається.

А за тиждень лист:
«Хохана,
Слід вам розібратися,
Пара б з нас була погана,
Краще не стрічатися».

Розлюбив. А справа в тому, —
Тут і сам здогадуйся, —
Вже до іншої додому
Женишок понадився.

Та і тій приходить грізне
Послання зі стогоном:
«Ми характерами різні,
Вас, о! недостоен я...».

Розійшлися. Женихові
Інша серце радує.
Відтепер зв'язки чудові
У нього з естрадою.

Діляться, як новиною,
Його друзі звісткою:
Час проводить з провідною
Миша куплетисткою.

Так минає тиждень, другий.
А на третій — з іншою.
Потім знов знайшов подругу.
Потім... Диво з Мишею, —
Кажуть, одружився...
Згодом,
Кажуть, — розлучається.
Кажуть, знов по місту ходить,
Знову женихається.

Як почне до вас чіплятись, —
Хоч це і не личить, —
Не соромтеся, дівчата,
Плюньте йому в вічі.

Скоробрехи з ЛОНДОНА

Пес бреше на сонце, а сонце світить у віконце.
(Українська народна приказка).

Давно, давно, ще за царя Панька, коли була земля тонка, у нас на Україні молодь розважалася дуже веселою грою: хто краще збреше. Зійдуться, бувало, в неділю парубки з усього хутора, посідають на колодках і давай:

— Ану, хлопці, хто найкраще збреше?

— Ану, хто серед нас найкращий скоробрех?

Господи, скільки ж на тих грицах реготу та веселощів було! Скільки дивовижних небилиць видумувалось, скільки страхітливих «істинно правдивих» бувальщин розповідалося!

— От побий мене нечиста сила, коли брешу!

— Ось вам хрест святий, своїми очима бачив!

Пальму першості учасники гри віддавали тому, хто в цьому безгрішному змаганні виявляв найбільше фантазії і несуспітної вигадки, хто брехав — наче на цимбалах грав.

Повторюємо, так розважалася молодь ще за часів царя Панька, а пригадалося це тому, що подібні змагання брехунів, як виявилось, і тепер проводяться багатьма органами жовтої буржуазної преси. Зберуться з усього капіталістичного хутора «парубки» з продажними перами, посадять на колодках своїх редакцій, і починається:

— Ану, джентльмені, хто дужче збреше!

— Ану, хто з нас найкращий скоробрех!

— Давай, давай, братця, хазяїн вимагає чогось неймовірного, запаморочливого!

І починається безсоромна, безсовісна гра, починаються осатанілі змагання за лаври, за найбільший хазяйський маслак.

Англійські газети «Ньюос кронікл», «Дейлі міррор», а слідом за ними і вечірні тегеранські газети «Паасте Техран» і «Тейхан» до найостаннішого часу в цих змаганнях пасли задніх. Кожного разу їх обставляли, як хлопчиків, досвідченіші, спритніші в цьому ділі «парубки» — скоробрехи з багатьох американських газет, особливо, коли хазяйнові потрібна була найогидніша брехня про «залізну завісу», про «радянську агресію» та інші нісенітніці. Вони, не моргнувши оком, одним махом ліпили найнеймовірніші брехні і побрехеньки.

Сказав хазяїн: «Подати утку про єврейські погроми в Києві!» — трах-бах і є така утка.

Звелі хазяїн: «Подати звіт про вшанування киянами почившого в бозі Симона Петлюри — р-раз і є звіт з усіма подробицями і деталями «народних маніфестацій» на Хрестатику.

А ось у лондонських і тегеранських брехунів-суперників явно бракувало вигадки, фантазії і кебети, особливо в брехнях про нашу Радянську Україну.

— Та що в нас — гарбуз на плечах, а не голова? Та невже ми не переплюнемо наших заморських колег? — аж розсердились невдахи з «Дейлі мейл» і тегеранських вечірок: — Ого, ми ще не таке колінце загнемо!

І ось напередодні Нового року, 30 і 31 грудня, коли на залитих святковими вогнями вулицях і площах Києва веселилися, співали і танцювали біля яскраво прикрашених височених ялинок молоді робітники й робітниці, студенти, учні середніх шкіл, — лондонські газети під величими, крикливими заголовками вмістили повідомлення про... «страшне кровопролиття в столиці України».

Кореспондент «Дейлі мейл» Антоні Браун повідомив, що становище в столиці України Києві «ще напруженніше, ніж було в Будапешті за кілька годин до початку демонстрації».

«Одна людина, слова якої були наведені в повідомленні західної розівідки, — пишуть англійські скоробрехи, — розповіла, що внаслідок воєнних дій радянських військ, викинутих з півночі і сходу, деякі частини Києва мають гірший вигляд, ніж зруйновані райони Будапешта!»

«Парубки» з лондонських газет можуть закопилити губу — нарешті пальма першості, хоч і ненадовго, опинилася в їхніх руках.

«Ну, а як же ми? — заметушилися скоробрехи в Тегерані. — Нас обскакують!»

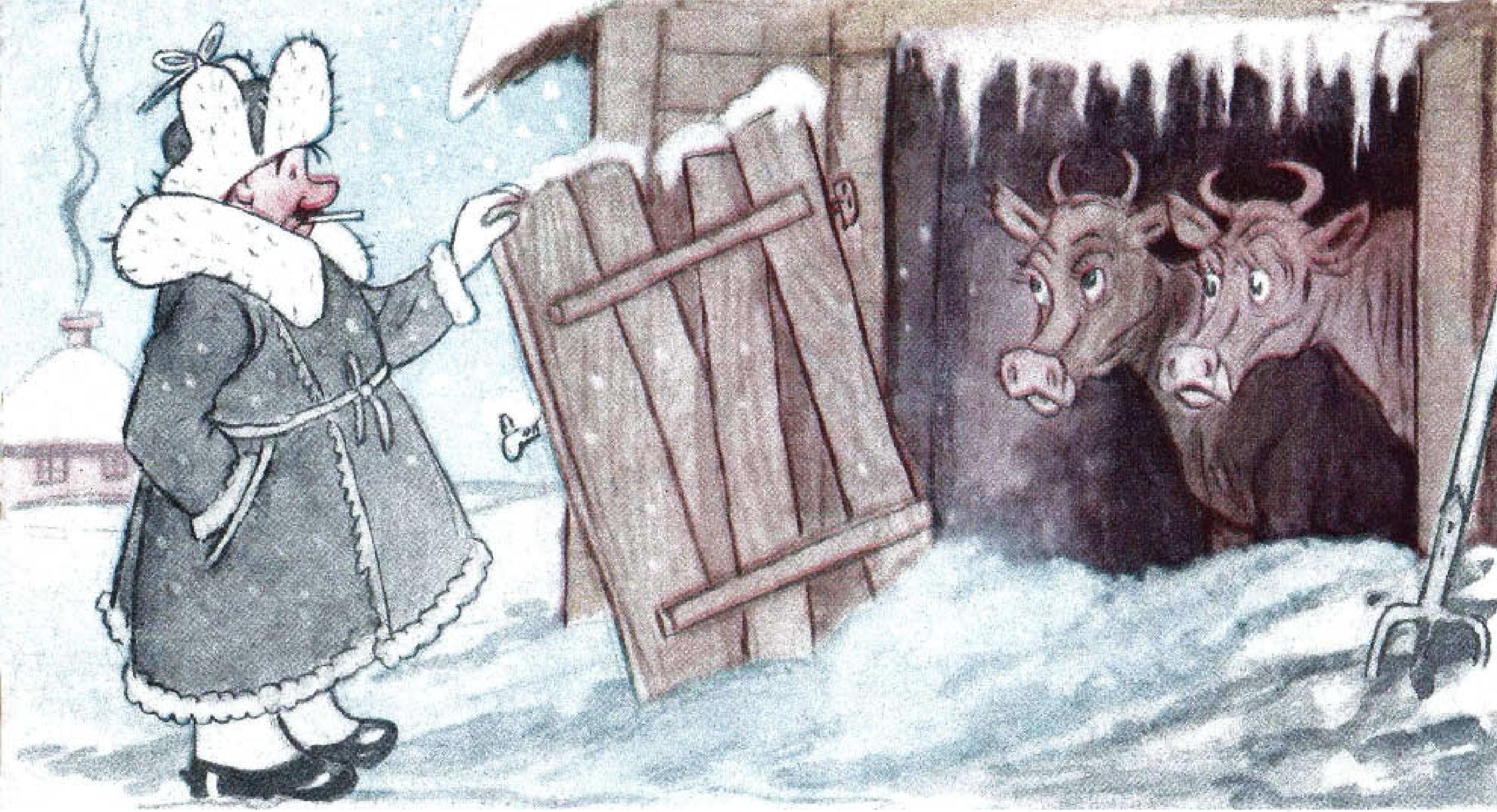
І тут же вирішили переплюнути своїх лондонських колег і зарепетували не своїми голосами: «Між київськими студентами і частинами Червоної Армії точиться кровопролитні бої. Російські військові частини оточили Київ. У Києві скучено багато танків. У Києві — кровопролиття...»

Увінчуйте лаврами свої голови, панове скоробрехи і борзописці!

А якщо ви хочете знати, що насправді відбувається в Києві, припадіть своїми додгімами ослічими вухами до землі, прислухайтесь пильніше, і ви почуєте дружній, гомеричний реріт. Це сміється київська молодь, це сміються київські студенти, дізнавшись про те, що їхню кров так ряснно пролито... на сторінках ваших газет, і навіть 'кури сміються. З вас сміються, панове скоробрехи!

Ф. МАКІВЧУК.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Товаришу завфермою, у нас холодно, сніг на голови падає...
— Нічого дивного, — зима!

БАГАТО *щучу* — МАЛО *стругу*

(ОГЛЯД У ЛИСТАХ)

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Прибав наш колгосп ім. Ілліча електростанцію для освітлення тваринницьких ферм. Колгоспники викопали ями, поставили стовпи. Загули дроти на стовпах і понесли струм просто в хату нашого голови колгоспу.

Ми, звичайно, не проти того, щоб у голови було світло хороше. Але нам не подобається, що на фермах доводиться працювати з каганцями й ліхтарями.

Незважаючи на те, що наш голова освітив себе більш, ніж достатньо, просимо тебе, Перче, освітити його ще й на своїх сторінках.

М. ДУХНОВСКИЙ, Г. ВІРЧЕНКО,
В. РОЗИНСКИЙ, М. ВУЙЧЕНКО.

Компаніївський район,
Кіровоградської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

А вгадай, чому у нас в Одесі на вулиці Радісній та не радісно?

Бо ми вже свое відраділи. Уперше ми дуже раділи, коли Одеська міськрада повідомила нас, що гроші на електрифікацію нашої вулиці відпущені. А вдруге зраділи ми, коли начальник енергомережі т. Яковлев пообіцяв у II кварталі 1955 року дати світло. Утретє зраділи ми, коли той же т. Яковлев остаточно запевнив нас, що електрика буде у IV кварталі 1955 року. А протягом 1956 року ми вже раділи з того, що т. Яковлев перестав обіцяти: така надія була, що, може, він до діла візьметься.

Але вже й 1956 рік минув, а світла як не було, так і нема.

З якого ж приводу нам тепер радіти? Хіба з того, що в Одеській міськраді ще й досі працюють люди, які вірять обіцянкам т. Яковлєва? Так нам з тих обіцянок мало радості.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ РАДІСНОЇ.

Свердловськ,
Ворошиловградської області.

ДЯДЮ ПЕРЧЕ!

Звертаються до тебе учні Миньківецької середньої школи, Славутського району. У школі нас учат, що коли на одній половині земної кулі буває день, то на другій у цей же час — ніч. Це ми добре засвоїли. Проте одного ми втятити ніяк не можемо: що буває в Славуті, коли у нас, у Миньківцях, вечіш?

Скажеш, що й там у цей час — вечір? І ми так гадали. Проте з того, як подає енергію Славутська електростанція, ми зробили інший висновок. Очевидно, там, у Славуті, вечір настає на 3—4 години пізніше, ніж у нашему селі, бо струм Славутської електростанції з'являється у нас лише опівночі. За таких умов нам, учням, нічого більше не залишається, як готовувати уроки при каганцях, а спати — при електричному світлі.

Так ми й робимо.

Чи не можеш ти, Перче, так висвітлити роботу Славутської електростанції, щоб ми робили уроки при електриці?

В. КОСИК, М. ВОРОНЮК, К. СЬОМАК та інші.

Хмельницька область

А ВІДПОВІДАЄ ХТО?

Молоду випускницю Білоцерківського сільгосптехнікуму Н. І. Дишлюк направили в розпорядження Львівського цукротресту. Звідти її командирали на роботу до Вашківецького бурякорадгоспу. Дишлюк поїхала, але на місці виявила новину для себе (і, як це не дивно, для Львівського цукротресту) — у Вашківцях бурякорадгоспу немає.

Ну, немає, то й нема! Трест послав її працювати до Букачівського бурякорадгоспу, Станіславської області. А там бухгалтер радгоспу т. Бахтін не хоче компенсувати т. Дишлюк витрати за вимушени мандри, хоч трест і запропонував бурякорадгоснові сплатити їй гроші.

Видно, у Львівському цукротресті немає не тільки Вашківецького бурякорадгоспу, а ще й елементарного порядку. Відповідати ж за це чомусь змушують молодого спеціаліста т. Дишлюк.

ДЗВЕНЯТЬ ДРОТИ...

(БАЙКА)

У полі, де стовпи дзвенять дротами,
Зустрівся Вовчик з сірими братами,
Похнюпився, заплакав неборак
І сумно каже так:
«Ох, приrostе, мабуть, живіт до спини —
М'ясця не бачити нам, ні.
Послухайте, про що гудуть дротини —
Про ферми для скотини
Дубові, цегляні.
Той, чуєте, останній вбив гвіздок,
А цей кінч пташарю для качок.
Тікайте звідси, лихо буде з вами...»
Ta тут почувся сміх поміж Вовками:
«А чи від тебе розум ще не вті?
Гай-гай, який ти слабодухий, брате,
Таким нас дзвоном не злякати —
Його ми чули ще торік.
Немає ферм отих на світі —
Вони існують тільки в звіті!»

Тут не мораль потрібна,
а закон:
Не вір всьому,
що каже телефон.

В. ЛАГОЗА.

Харків.

**ПИТАНЬ
відповідаємо!**

ЗАПИТАННЯ: Як зберегти будинок від руїнницького впливу часу? — питає колгоспник В. з села Гранів, Гайсинського району на Вінниччині.

ВІДПОВІДЬ: Треба будувати його так, як Гайсинський районний відділ охорони здоров'я буде в Гранові родильний будинок. Перший камінь у фундамент цього будинку було покладено ще в 1937 році. А тепер уже рік 1957. Минуло 20 років, а будинок все ще новий: і досі в ньому нема ні вікон, ні дверей, ні даху.

Ой, було та неча!

Іздили ми оце недавно по містах та селах Житомирщини. Бували в сільських крамницях і районних магазинах, які об'єднує Житомирська облспоживспілка.

І чого тільки у тій споживспілці немає?

Але перед тим, як розповісти, чого немає в споживспілці, треба сказати, що в ній є.

Є велика, дуже велика кількість найрізноманітніших промислових і продовольчих товарів.

Є розгалужена торговельна сітка для продажу цих товарів.

І є величезний торговельний апарат, покликаний здійснювати безперебійне постачання сільського споживача цими товарами.

Все це є.

Так чого ж немає?

Переконливо на це запитання відповідає споживач. Послухаймо, що він говорить.

КОЛИ ПІДГОРЯЄ КАША...

Чуднівський район. Село Малі Коровинці. Сільмаг. За прилавком продавець — Степан Іщук.

— Товаришу продавець. Товаришу продавець!..

— Ну, чого тобі?

— Покажіть, будь ласка, хустку.

— Яку там хустку?

— Отут, квітчасту.

— А ти що, хіба так не бачиш? Обов'язково — в руки дай. Плати гроши і не мороч голови!

— Я вже гроши заплатила. Здачу дасте — п'ятдесят копійок?

— Ну й покупці! Ти б ще гривеничка здачі попросила!..

Це — в Малих Коровинцях. А за кілька кілометрів звідси, в Будичанах, того ж таки Чуднівського району, в сільському магазині за прилавком стоїть Віра Курінна. Стоїть іуважно слідкує за тим, як на керогазі закипає каша.

Крім каші й продавця, є ще тут чимало іншого добра. З-під купи чорних, густо намащеніх віл виблискують нікельовані велосипеди. Нішо не в силах затмарити їх бліск — навіть тулька, що обліплює їх, випадаючи з переповнених ящиків. У близькому сусідстві з тулькою розмістилися цвяхи, мило, цигарки, масло і... помийниця.

— Вам що? — зустрічає покупців Віра Курінна.

— Мені б ниток.

— Не знаю, чи вони є.

— А ви подивітесь.

— Не пам'ятаю, де вони в мене тут лежать.

— А мені, будь ласка, сірників.

— Що, «приспичило»?! Підождете, не горить...

— Але ж...

— Мені ніколи. Зайдете іншим разом.

І справді, продавщиці магазина дуже ніколи: каша на керогазі підгоряє. Та хіба покупці можуть це зрозуміти. Ім дай те, дай се... А щось не так — зразу обурюються, вимагають книгу скарг.

Ні, з такими покупцями каші не звариш!..

ПІДСТУПНА СПЕЦІФІКА

Коли ми про таких дуже перевантажених продавців заговорили в правлінні облспоживспілки, один керівний товариш сказав:

— Що да, то да... культура торгівлі — це саме те, чого нам іще бракує.

Свої слова він навіть підкріпив свіжим прикладом.

— Ось, прошу... Був я оце недавно в командрівці. Проїжджав село Велику Глумчу, дивлюсь — сільмаг, а на дверях сільмагу з-під замка виглядає біленька записка. Зупинив машину, підійшов, читаю: «Буду через 15 хвилин. Шнейдер». Поїхав далі своєю дорогою. Наступного дня повертаюсь. Знову дивлюсь — на дверях сільмагу записка. Читаю: «Буду че-

рез 15 хвилин. Шнейдер». А в мене цигарки вийшли. Вирішив зачекати. Минуло півгодини — не йде продавець. Ще з півгодини почекав. Коли тут іде школляр. «Ви на кого, дядю, чекаєте? На продавця? Так він — на тому кутку, на весіллі. Ще з учорашильного ранку гуляє». Розумієте, який нахаба! Спробував би продавець державного магазина такого конника викинути — знаєте, що б йому було?

— А чому б і в споживчій кооперації не запровадити таку ж чітку дисципліну, як і в державній торгівлі?

— Чому? А тому, що в нас, у споживчій кооперації, своя специфіка. У нас торговельних працівників не призначають, а обирають.

Специфіка, що й казати — хороша, демократична. Але на Житомирщині вона чомусь любить викидати такі конники.

На хороших демократичних засадах пайовики Бігунського сільського споживчого товариства обрали собі завідуючого магазином А. А. Олехновича. Обрали і переконалися, що не помилилися у виборі. Любо стало заходити в магазин: охайно, чисто і головне — всього в ньому вдосталь.

Та з часом Олехновича наче хтось підмінив. Роботу закинув і всю свою увагу зосередив на одному — на плящі. Як почав до неї заглядати, так і перестав бачити, що довкола робиться. Зранку в нього у магазині випивка, увечері — гулянка... Став Олехнович ще й потроху обважувати покупців, дечим з-під полі почав торгувати.

— Пайовики невдоволені?! — сміється Олехнович. — Ну й хай гризути собі лікті з досади, без зборів мені однаково ніхто нічого зробити не може.

А зборів чомусь правління ССТ не скликає — ніяк вільної годинки для цього не викрає...

Довелося ревізорам викраяти час, щоб детально ознайомитись з діяльністю цього продавця. А вже після цього, як вони з Олехновичем познайомилися, з'явилось, нарешті, й рішення райспоживспілки про зняття його з роботи.

Було це в червні 1956 року.

Було тоді літо, а коли настало зима, то й вона, мабуть, зливувалася, заставши Олехновича в тому ж сільмагі за прилавком.

Пішов Олехнович із-за прилавка лише тоді, коли його покликав до себе прокурор, щоб спітати, як він примудрився розтратити 22 тисячі карбованців.

А раніше розпрощатися з прилавком він ніяк не міг; специфіка заважала...

ПОДАЙ РУЧЕНЬКУ!

Сидить дівчина, коси заплітає і співом душу надриває:

— Де ти, милив, чорнобривий,
Де ти, озовися!
Як я бідна тут горюю,—
Приди, подивися.

Це вона, виявляється, за Миколою Юхимовичем Верченком сумує. Це його вона викликає, щоб він глянув на полиці сільської кооперації: адже ж ні головних шпильок, ні кишенькових люстерок там давно вже ніхто не бачив. А яка юна дівоча душа може обійтися без цих речей!

Сиділи б у Житомирській облспоживспілці не торговельні працівники, а артисти, вони б, мабуть, запишилися, що їх так часто на «біс» викликають.

Але Микола Юхимович Верченко — не з тих. Він скромно сидить у кріслі голови і носа не показує навіть тоді, коли його довго і настирливо викликають на «біс».

— Приїздіть, Микола Юхимовичу, покажіться, та й, до речі, розкажіть, де можна дістати скло до гасової лампи, — гукають пайовики з Лугинського, Овруцького і Ярунського районів.

Довго вони вже гукають, а ні відповіді, ні стекол до ламп одержати не можуть. Чують дзвін скла, знають навіть, де він: тут же, неда-

лечко, на Білокриницькому скляному заводі. Там лампове скло лежить, б'ється, а кооператори ніяк не зберуться його вивезти.

Не з одним тільки склом пайовикам не повезло.

— Дядю, дядечку, — кличуть голову облспоживспілки школярі з Михайлівки, Городницького району. — Подайте нам, будь ласка, ручку!

Не звертає товариш Верченко ніякої уваги на крик дитячої душі. Певне, не догадується, якої ручки в нього просить. Отієї, звичайної, учнівської ручки, якою завалена обласна база. 260 тисяч учнівських ручок лежить там, а михайлівським школярам писати нічим.

— Та що там ручка! — невесело посміхається дорослі пайовики. — Ручка — дрібниця. Пушкін гусячим пером писав і — нічого, непогано в нього виходило... Хай би нам т. Верченко краще порадив, де купити тонкий цигарковий папір.

Мовчить товариш Верченко. А даремно він так уперто відмовчується. Ми би виступтиха б по радіо (безпечніше!) і пояснили курцям, що 90 тисяч книжечок тонкого цигаркового паперу він зберігає для них в ідеальних складських умовах на обласній базі культиварів. Отже, хвилюватися не треба. І через десять років цей папір буде цілком придатний для куріння.

Заспокоївши курців, Микола Юхимович, можливо, і деяких балакучих жінок втихомирив би. Отих хоча б, які обивають пороги сільських крамниць у Малинському, Олевському і Ємільчинському районах, шукаючи голок, чаю, оцту, гірчиці...

— Все це є, шановні наші господині! — міг би їм сказати Микола Юхимович. — Якщо не вірите — загляньте на наші бази. Товарів там більше, ніж досить. Нема тільки уважного ставлення до потреб споживача.

Уважне ставлення... Хороші слова! Їх не раз виголошував і Микола Юхимович Верченко, і його підлеглі. Тільки чомусь далі слів — справа не йде. Говорять керівники споживчої кооперації і так, і сяк, а торгають — аби.

— Отак торгуючи, — кажуть деякі споживачі, — і заробити можна, як той Хома на качалках: одну продав, а шістнадцять на ньому побили...

Споживачі, мабуть, мають рацію.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Десь ще навесні минулого року на ст. Ромни прибув у трьох ящиках вантаж для Курманівської МТС. Розпакувавши ящики, ми виявили: в одному — бурякокомбайн СКЕМ-3, у другому — бункер комбайна, а в третьому — де, за залізничними документами, мали бути запасні частини до комбайна, ми виявили... ідеально чисте повітря і більше нічого.

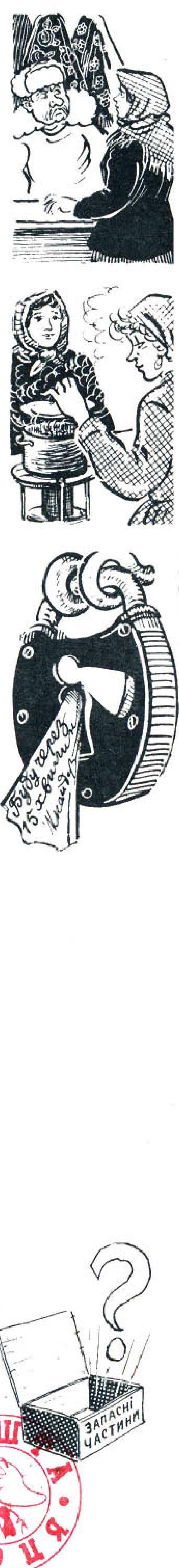
Складши про це акта, ми надіслали його до управління Південної залізниці. Звідти нам відповіли, що залізниця претензію не приймає, бо винен, мовляв, у всьому той, хто надсилав ящики — Дніпропетровський завод ім. Воронікова. Звернулися ми туди, а там і слухати не хочу, звалиють всю вину на залізницю.

Отак дві солідні організації вже не перший місяць переливають з пустого ящика в порожній. А нам, механізаторам, непереміжки: маємо новий бурякокомбайн і не можемо його скласти за браком потрібних частин.

Може б, ти, Перче, допоміг нам розвязати справу про порожній ящик, бо залізниця і завод уже засунули ту справу в довгий бюрократичний ящик.

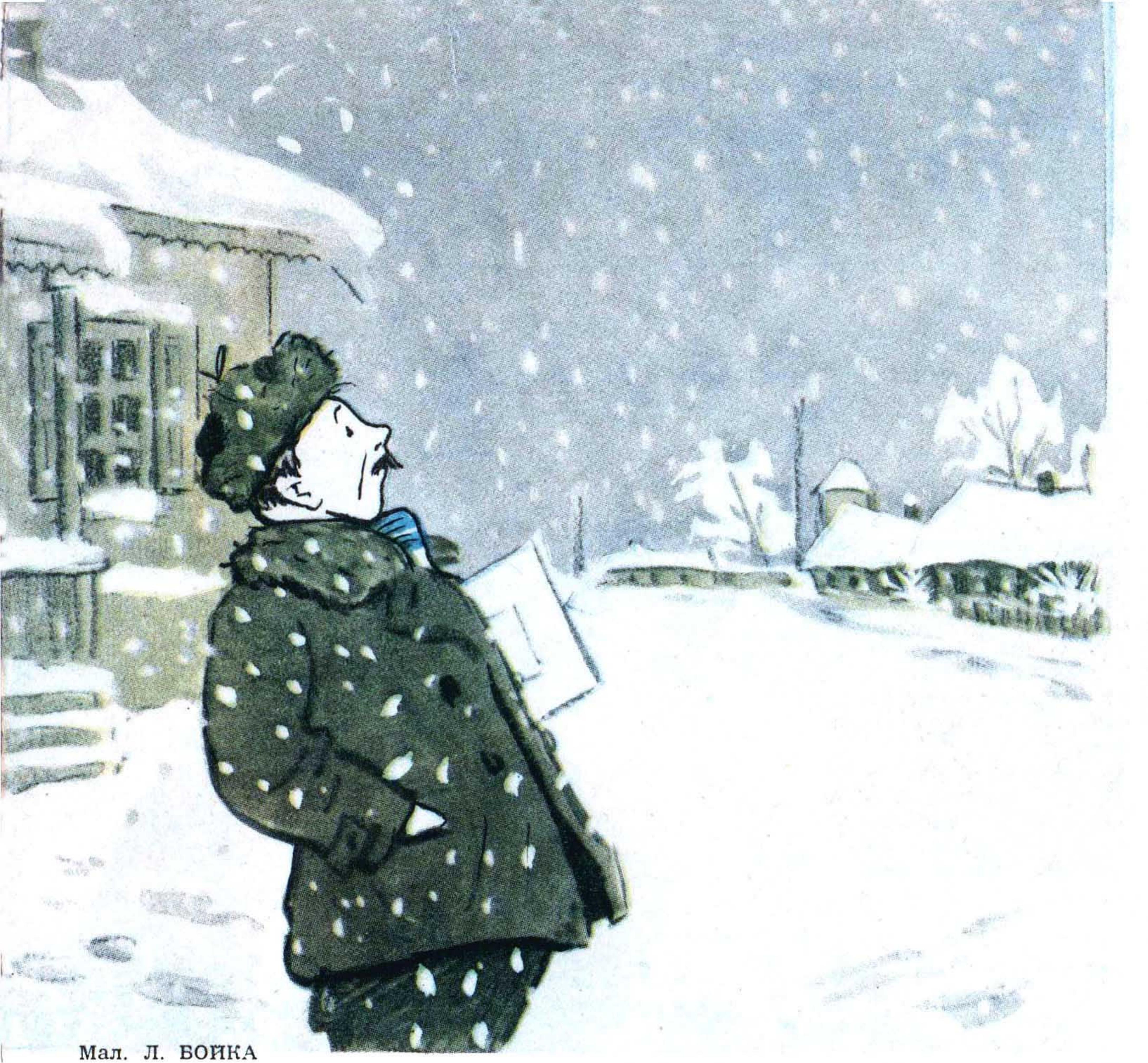
I. КОЦУР,
секретар парторганізації Курманівської
МТС.

Недригайлівський район,
Сумської області.

Джелянин купців день ПРОДОВЖИВ

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Мал. Л. ВОЙКА

— Торочать про снігозатримання, а як ти той сніг у біса затримаєш, коли він іде...

МИЛІЙ НАШ ПЕРЧЕ!

Дозволь нам, учителям Іванівської середньої школи, передати нашу сердечну подяку голові Київського обкуму профспілки працівників освіти т. Красенку і завідувачу комітету профспілки т. Кононенку за теплу увагу, якою вони нас оточили. Передадіть їм, що хоч ми й залишились на зиму без палива, але нам анітрохи не ходило. Нас денно і нічно гріє одержаний нами лист, у якому написано:

«За повідомленням голови Київського обкуму профспілки вчителям Іванівської СШ паливо завезено повністю. На цьому Вашу скаргу вважаємо закритою. Зав. кульптурним відділом Кононенку.

От спасиби, так спасиби! А ми гадали, що й досі не одержали палива.

За дарченнем учителів
М. МАРАХОВЕЦЬ.

Богуславський район,
Київської області.

ВІЩЕ ВІЩЕ ШЕКСПІРА

Скажи, що Шекспір і Гете —
Не дуже шківі поети,
Він схвалює кивне головою,
Він згоден цілком з тобою.

А спробуй йому сказати,
Що пише і він нуднувато,—
Заявить, що ти нахаба,
Ще й в роті тобі подряпа!

П. ГЛАЗОВІЙ.

ПАРТРИДЖ — УПОРЯДНИК КАЛЕНДАРІВ

(АНГЛІЙСЬКА ПРИТЧА)

Кілька століть тому в Лондоні жила собі людина на ім'я Партидж. Жила юпорядковувала календарі, в яких передбачала погоду на весь наступний рік.

Одного чудового, червневого ранку Партидж покинув Лондон і верхній поїхав у село до свого приятеля. По дорозі він зупинився у таверні, трохи перепочинивши. Побідавши, загадав господареві таверні осідлати коня, бо хотів дійти на місце ще до заходу сонця.

— Послухайте мене, сер, — сказав господар таверні, коли Партидж хотів сісти на коня, — зали-

шайтесь на ніч, бо вас у дорозі застукає злива.

— Дурниці, дурниці, — відповів

упорядник календарів.

— Вільміть за це п'ять шилінгів. Але з умовою, що ви розповісте мені, як він дізнається про дощ.

— Бачите, сер, у нас є календар під назвою «Календар Партидж», — відомого всесвітнього брехуна. Якщо він обіцяє чудову годину, ми завжди знаємо, що буде навпаки. Так сталося й сьогодні. У календарі написано: «Ясно, без опадів». Ось чому перед тим, як подати вам коня, я заглянув до календаря і завчасно вас попередив.

Господар зустрів його іронічною посмішкою.

— Як бачите, сер, — сказав він, — я мав рацію.

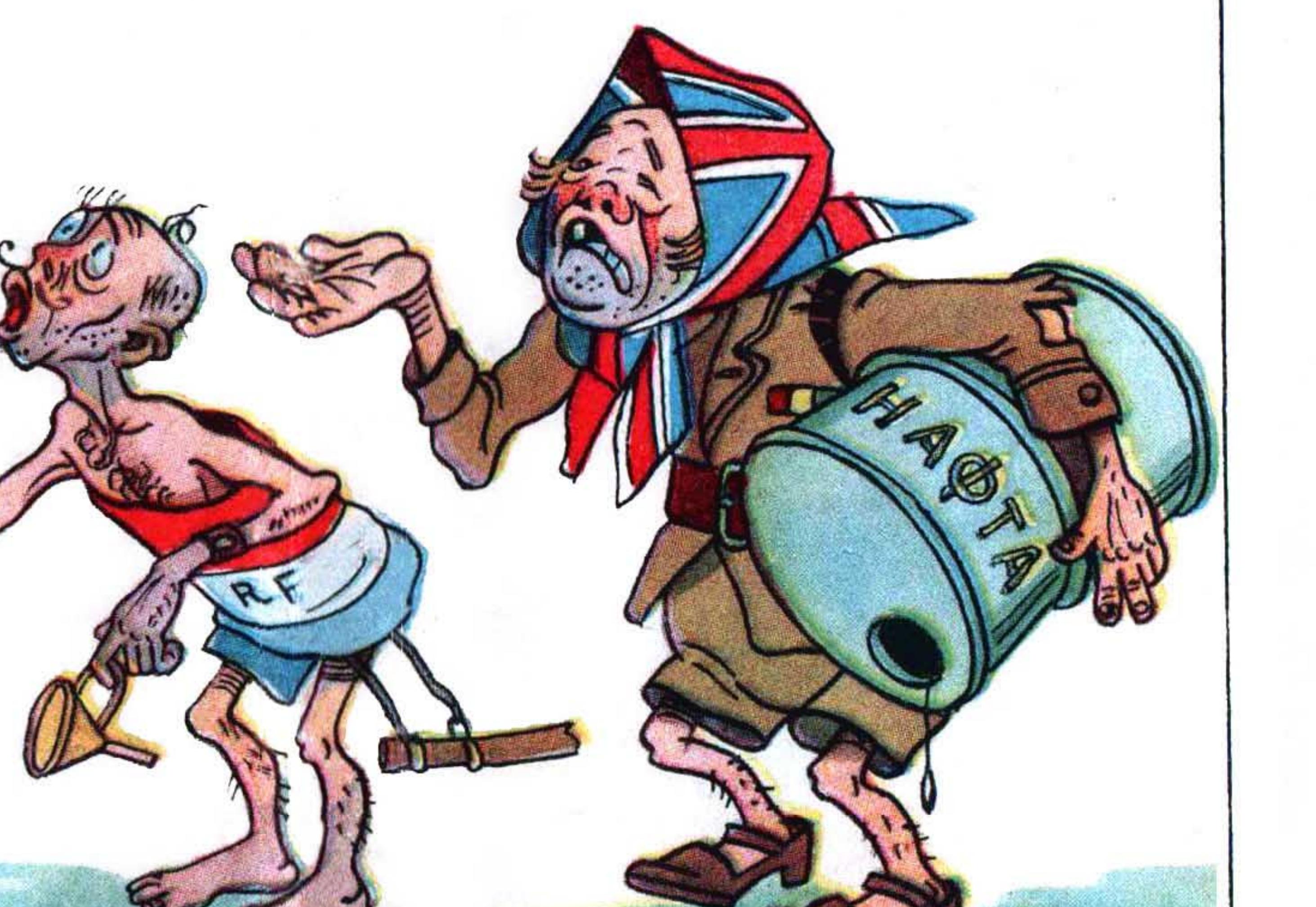
Переклав з англійської
Г. ТІТЕЛЬМАН.

— Так, — відповів Партидж. — Вільміть за це п'ять шилінгів. Але з умовою, що ви розповісте мені, як він дізнається про дощ.

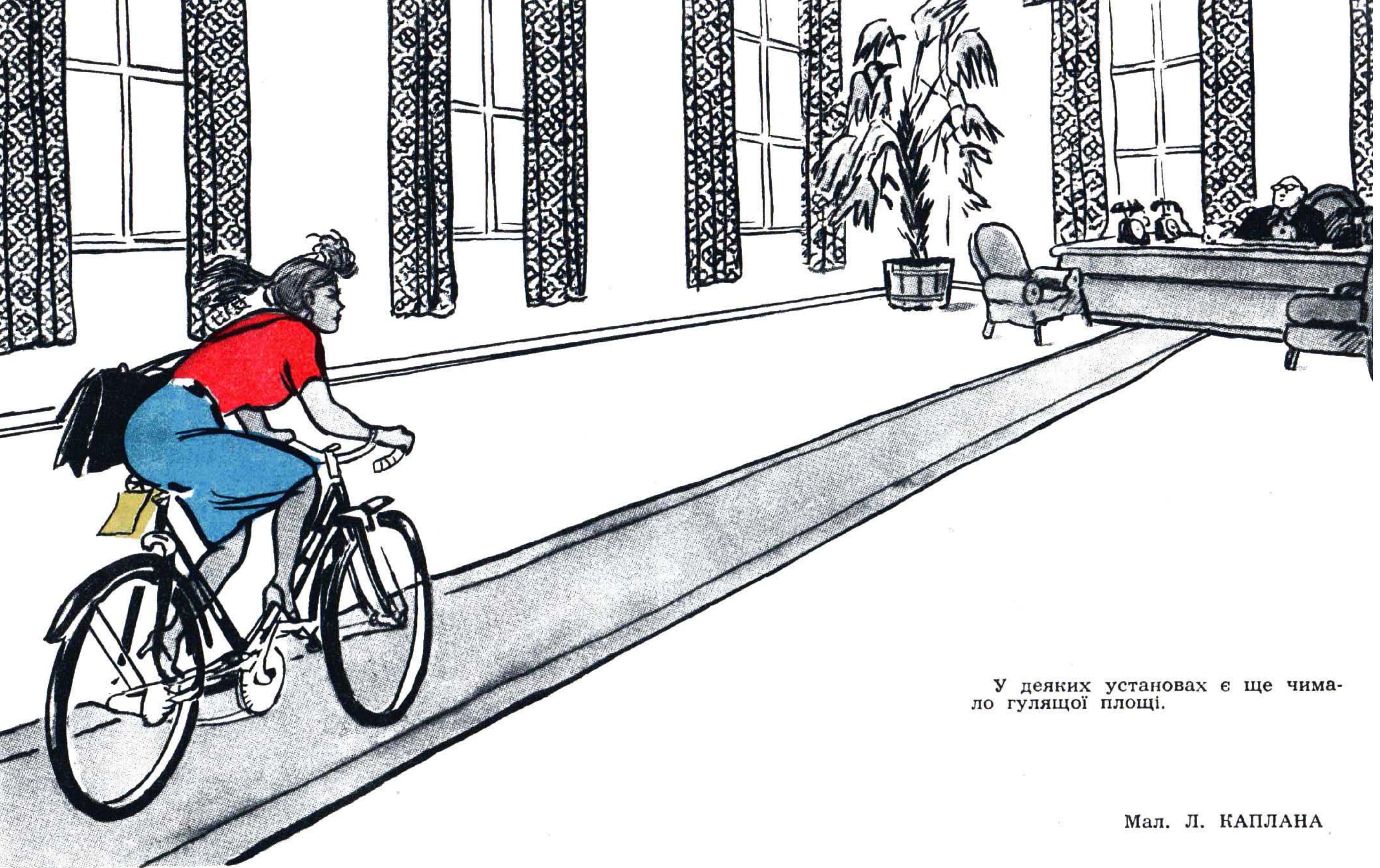
Партидж вразило передбачення господара таверні, і він, дбаючи про поліпшення свого календаря, віршив повернутися назад й розпитяв, як той передбачив зливу.

Господар зустрів його іронічною посмішкою.

— Як бачите, сер, — сказав він, — я мав рацію.

— Подайте пот орільям...
— А де ж це ви погоріли?
— У Єгипті.

У деяких установах є ще чимало гуляючої площи.

Мал. Л. КАПЛАНА

До начальника на підпис.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЯК ЗАЛИШИТИСЬ ЖИВИМ

Кореспондент американського агентства «Юнайтед прес» повідомляє, що в одній турецькій газеті передруковано секретну інструкцію солдатам англійських колоніальних військ на острові Кіпр про те, як поводити себе, щоб уникнути смертельної небезпеки.

Інструкція радить:

1. Завжди носіть заряджений пістолет.
2. Уникайте поїздок по одних і тих же шляхах.
3. Не відвідуйте певних місць в один і той же час.
4. Стежте за людьми, які тяяються біля будинку, коли ви заходите туди або виходите.
5. Будьте обережні, якщо поблизу вас проїжджають на велосипедах молоді люди.
6. Не ходіть посеред дороги, стережіться нападу з-за рогу, не забувайте, що напад може бути вчинений і з даху.
7. Ніколи не відчиняйте дверей вночі при світлі. Огляньте відвідувача через щілину в дверях або у вікно.
8. Користуйтесь запасними дверима, але ніколи не входьте дівчи в одні і ті ж двері. Швидко відчиніть двері і зникніте в темряві. Привчайте ваші очі до темряви.
9. Якщо ви, нарешті, спіймаете терориста, — будьте сумніні, не завдавайте йому страждань, а застрільте.

Можемо від себе доповнити цю великою мудрою інструкцією:

1. Нічого не їжте і не пийте, бо вас можуть отруїти.
2. Не дихайте: повітря може бути наскінне смертельними газами.

3. Ніколи не спіть, бо найлегше вбити сплячого.

Якщо вже й це не допоможе, то не тратьте, куме,

сили, а спускайтесь на дно. А найкраще забирайтесь геть з Кіпру!

ПЕРЕВЧИВСЯ

Англійський історик Арнольд Тойнбі, автор книги «Вивчення історії», керівник королівського інституту міжнародних взаємин у Лондоні, заявляє, що людство, очевидно, майже позбавилося такого лиха, як війни та епідемії, лише для того, щоб зустрітися з тривою традиційною згубною силою — голодом.

«Через це людина повинна, зрештою, вирішити проблему: обмежити народжуваність, — пише Тойнбі. — Оскільки з епідеміями і війнами вдається справитися, населення збільшується у величезніх розмірах. Невже людство позбавиться від двох традиційних бичів — війни і епідемій — лише для того, щоб загинути від третього — голоду? Звичайно, ми не будемо такі дурні».

За словами цього вченого, народжуваність можна контролювати, переконуючи або примушуючи батьків обмежувати чисельність сім'ї. «Якщо проблему обмеження народжуваності не буде розв'язано, — каже вчений Тойнбі, — альтернативою буде голодна смерть».

Ну, що тут скажеш? Яка голівонка, така й розмовіка! Хоч Тойнбі і в професорах походжає, а розуму для нього в сусіда не позичиш.

СКАЧИ, ВРАЖЕ, ЯК ПАН КАЖЕ

Турецька газета «Терджюмен» пише, що, у зв'язку з поширенням у Туреччині американського танцю «Стріптиза», під час якого танцюристи роздягаються догола, батьки юнаків і дівчат дуже занепокоєні. Газета вказує, що деякі батьки звернулися з цього приводу до прокуратури.

Бідні батьки вимущені мовчати, коли їх «порядком допомоги» роздягають американці, заспокоюючи себе тим, що «аби живі, а те, що голі, — нічого». Але коли вони побачили, як роздягаються інші діти на танцях, то змінили свою думку про «американський спосіб життя» і кажуть: «На біса нам ці танці їй американці!»

У райцентрі Кислі Борщі найпоказнішою будовою, безумовно, є чайна.

Будували її ще в ті часи, коли архітектори були щедрими на прікраси. При вході до цієї точки громадського харчування височіли шість монументальних колон, а поряд з ними лежали леви з широко роззявленими пащами.

Хоч ця чайна була схожа на точку громадського харчування, як лимон на корову, її охоче відвідували не тільки жителі Кислих Борщів, а й всілякого гатунку уповноважені та командировочні.

Приваблювали відвідувачів не леви, не колони, а надзвичайна майстерність шеф-повара тітки Оришки, яка дуже смачно готувала «биф-строганів по-домашньому».

Ще відома була ця точка громадського харчування тим, що завідуючі в ній мінялися кожної пори року. Таке явище завдавало чимало клопоту голові райспоживспілки Крупці, завідучому відділом кадрів Гриню, головбухові Щедрику, прокуророві та судді.

Рік тому, саме, коли дружина колишнього завідуючого чайною Шельми сушила сухарі у далеку дорогу своєму чоловікові, у кабінеті голови райспоживспілки відбувалася коротенька нарада.

— Кого ж призначимо? — запитав Крупка. На його обважніому, вусатому обличчі застиг вираз нудьги і безпорадності.

Вуса на округлому обличчі Крупки теж здавалася зайвою прикрасою, але винні в цьому були не архітектори, а знаменитий кислоборщанський перукар Льонька.

Гринь безнадійно почухав те місце на потилиці, яке завжди допомагає вирішувати найскладніші питання, і вимовив:

— Кадри вичерпані, але я думаю...

Що саме думав завкадрами, так і лишилося таємницею його потилиці.

Щедрик густо і смачно засміявся. Поглянувши з-під окулярів на своїх співбесідників, він сказав:

— Доки існує чайна — існуватимуть кадри. А чому б не призначити Марфу Іванівну? Доки їй в офіціантках ходити? Молодиця бідова. Не питуша. Хай завідує. Керує. Буде повний баланс.

Крупка поглянув на Гриня, Гринь — на Щедрика. Потім двоє останніх — на Крупку, і справа була вирішена.

Минуло два дні. Схвильована і заклопотана, вбігла Марфа Іванівна до чайної і бессило опустилася на стілець. Її оточили співробітники.

— Ох, що тепер буде, що буде? Я вже ваша начальниця, — і вона заплющила великі зелені очі, які закохані шоferi називають світлофорами, — я відбивалася, відмовлялася — не допомогло.

У шеф-повара тітки Оришки здригнулися куточки губів, і вона потихеньку скліпнула. Буфетница та офіціантки витягли хусточки, а іздовий дід Онисько, відвернувшись, перехрестився.

— Загублять вони тебе, — промовив дід Онисько, — лиxo нам, ой, лиxo.

«Лихо» прийшло того ж вечора і зручно розмістилося в окремій кімнаті в кінці зали. Прибуло «лихо» в особі Крупки, Гриня, Щедрика, товстого, мов карась у травні, товарознавця і плюгавого, мов щука в березні, рахівника.

— Приймай гостей, господарко! — весело гукнув Крупка, ставлячи сторч свої вуса. — Прийшли відвіткувати твое призначення.

— Що ж, прошу, — ледве чутно сказала Марфа Іванівна і посміхнулася так само, ніби тільки що подивилася кінокомедію Київської студії, — сідайте до столу, я зараз.

Крупка сів на тому місці, де він завжди сидів, приймаючи щедрі данини завідуючих чайною. Гринь і Щедрик сіли праворуч і ліворуч. Товстий карась весело підморгнув плюгавому щупакові, мовляв, діло буде.

Після короткої наради на кухні, в кімнаті з'явилася весела Марфа Іванівна. Здавалося, вона по-справжньому була рада гостям.

— Чим же нас почастує новий завідуючий? — запитав Крупка.

— Все, що є кращого, — до ваших послуг, — відповіла Марфа Іванівна. — У кожного свій смак, прошу замовляти. — Вона поклала на стіл блокнот, приготувавшись записувати.

— Домашніх беф-строганів свіженьких, — почав Крупка, — оселедчика керченського, баночку печінки, тріски в маслі, салатників-мулатиків, ну і міцненського, того, що зірочками сяє.

Гринь і Щедрик повторили замовлення свого начальника, а товстий карась і плюгавий щупак, після короткої наради, разом вигукнули:

— Нам порося з хріном і пляшечку білоголової.

На обслугування «лиха» були мобілізовані всі працівники чайної. Дід Онисько, підморгуючи знатним гостям, поставив на стіл велику таріль, на якій лежало рожеве порося з хріном у роті і червоним бантиком на хвості. Порося було таке веселе, що, здавалося, воно ось-ось хрюкне, підхопиться на ніжки і копирсне носом «салат-олів'є», який стояв поруч.

— Все? — запитала Марфа Іванівна, намагаючись зникнути.

— Ні, не все.. Сиди і вечеряй з нами. Ти ж господарка тут, — наказав Крупка.

— Катюшо, — гукнула Марфа Іванівна, — мені склянку чаю і бублик.

Двічі чокалися і пили, виголошуючи загальновідомий і широко вживаний тост:

— Будьмо!

Піднявши третю чарку, Крупка раптом згадав про свої обов'язки по вихованню кадрів, підвівся і, поглядаючи на новопризначений завідуючого, промовив:

— Хто ти така, Марфушо? Висуванка. Коли б не я — бігати тобі в офіціантках все життя. А тепер ти завідуюча найбільшої в Кислих Борщах точки. Вип'ємо!

Випили. Товстий карась і плюгавий щупак накинулися на рештки поросяті з такою люттю, що на тарілці залишилися тільки хрін і червоний бантик.

— Ми тебе поставили, — продовжував Крупка, — щоб ти берегла державну копійку, не допускала розтрат, крадіжок, усушок та утрусок. Чесність! Ось що головне. Чесність!

Марфа Іванівна прихльобувала чай і на знак згоди хитала головою.

Ще пили. Ще іли. Ще говорили. Після того, як колективно було виконано «Ой, вербо, вербо» та «Розпрягайте, хлопці, коні», Крупку почали прохати, щоб він заспівав свою улюблена пісню «Ой, дуб, дуба, дуба, дуба». Але соло не вдалося, бо співець замість «дуба» вимовляв «буба». Розчарований невдачею, Крупка подякував господарці, сказавши, що пора й честь знати. Почали прощатися.

— Хвилиничку, — зупинила гостей Марфа Іванівна, — Катю, йди-но сюди. Відвідувачі хотіть розрахуватися. — І пішла геть.

У Крупки запалали в очах гнівні зірочки, — такі, як на етикетках коньяку. Він змірив Катю зневажливим поглядом, опустив донизу свої вуса і вийшов до зали, маючи намір поставити на місце нового завідуючого.

— Громадянин, — почув Крупка позаду голос буфетниці, — треба розрахуватися.

Дід Онисько, який частував дільничного сержанта міліції «миргородською», лагідно промовив:

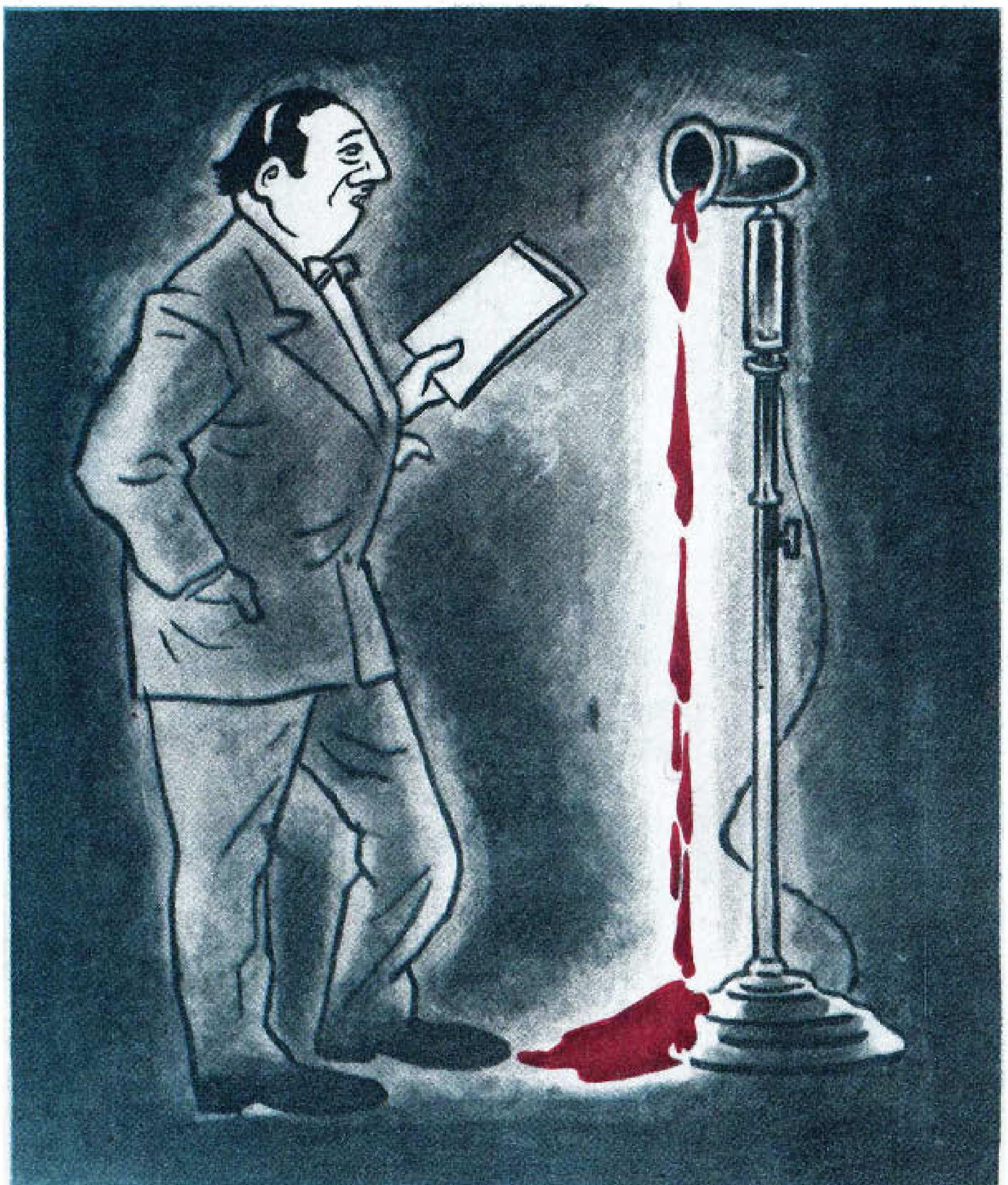
— Розрахуйтесь, громадянине, по-хорошому. До вас же звертаються.

Крупка поглянув на діда, на сержанта, повільно витяг з кишені гаманець і попрямував до окремої кімнатки в кінці зали.

Після цього випадку змінилося чотири пори року, а в Кислих Борщах все ще Марфа Іванівна завідує чайною.

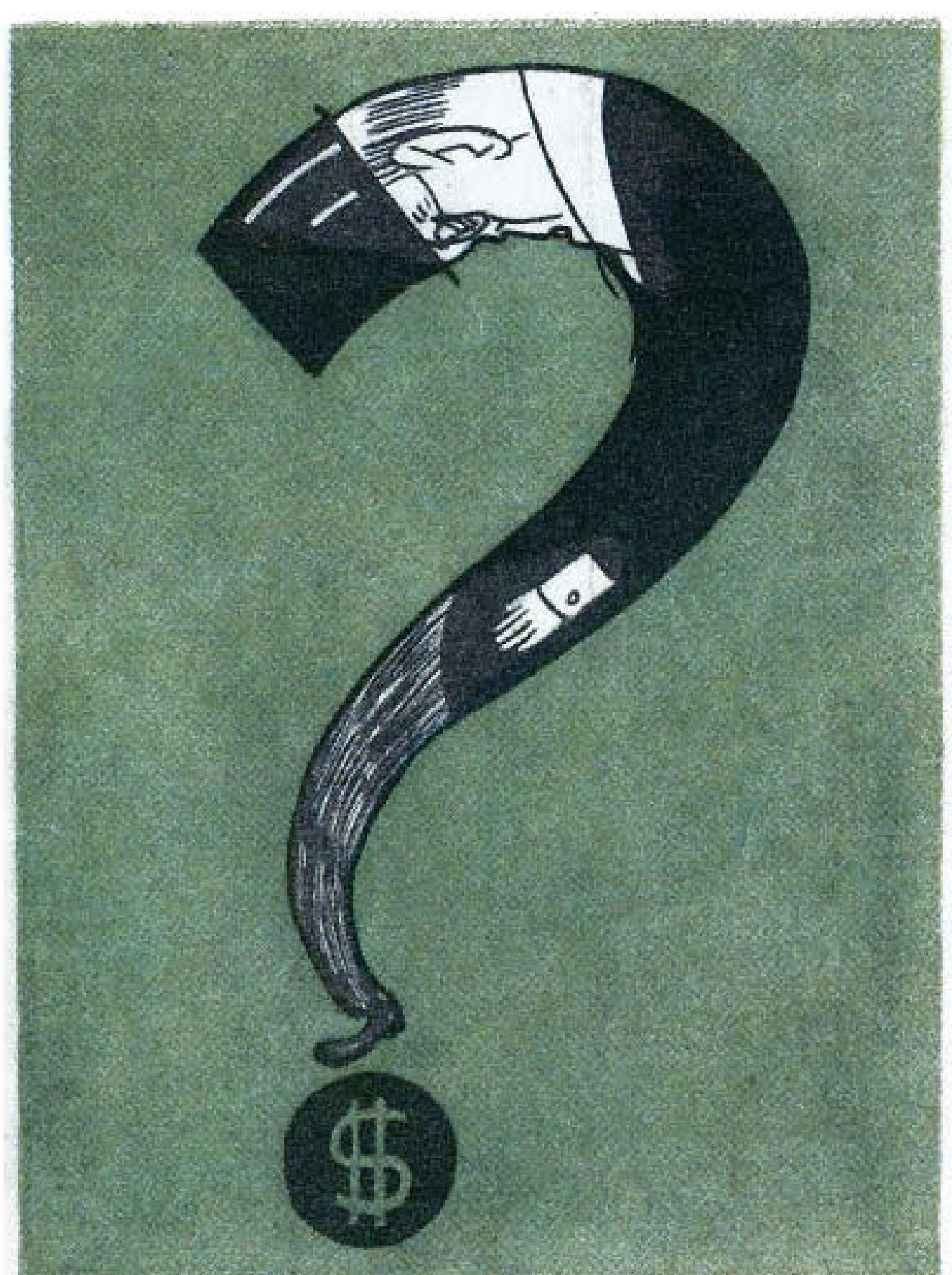
РАДІОСТАНЦІЯ «ВІЛЬНА ЄВРОПА»

Відгук.
(«Сімпліціссім» — Мюнхен).

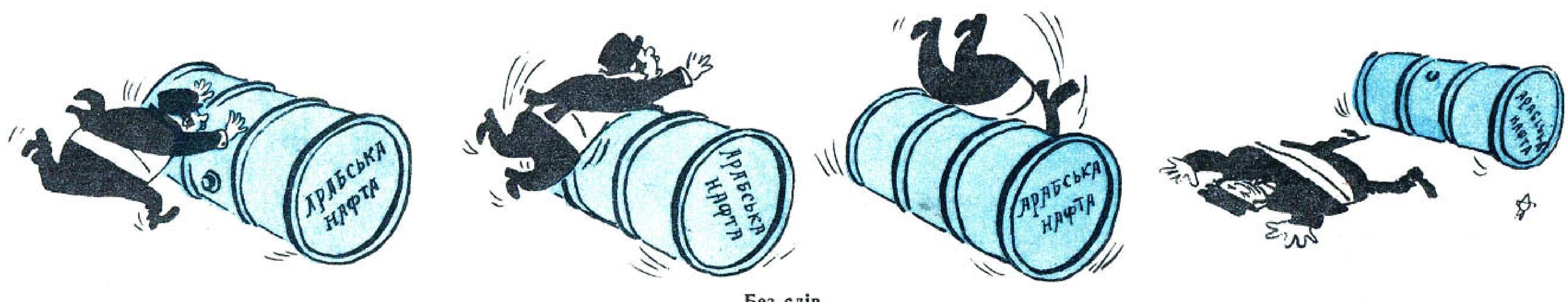
Кір крізь окуляри англійського колонізатора.
(«Ойленшпігель» — Берлін).

Позиція чанкайшіста в ООН.
(«Урзіка» — Бухарест).

Переможне повернення на вихідні позиції.
(«Стршел» — Софія).

Без слів.
(«Стршел» — Софія).

ПОРТРЕТ ХУЛІГАНА

ХИТРА ЧЕРЕПАХА

(МОНГОЛЬСЬКА НАРОДНА КАЗКА)

Вовк, Лисиця та Черепаха знайшли одного разу глиняний глечик з горілкою. Глечик був маленький, і Лисиця промовила:

— Для трьох горілки мало. Нехай її візьме той, хто швидше п'яніє.

Вовк зрадів:

— Варто мені тільки покуштувати її — і я вже п'яний: глечик мій.

А Лисиця промовила:

— Я тільки почую горілчаний дух — і вже п'яна: глечик буде мій.

Дивляться, а Черепаха ледве на ногах тримається:

— Ой, а я від одних лише слів про горілку вже сп'яніла. Я вже п'яна.

Що ти їй скажеш на це? Мусили Вовк та Лисиця віддати глечик хитрій Черепасі.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю: куди подівся отої вітродвигун, який донедавна качав воду на ферми колгоспу ім. Котовського, крутив січкарню і виконував чимало інших господарських робіт?

— Ось він, наш двигун,— пояснюють колгоспники, показуючи на купу залишків брухту біля підніжжя залізної башти.— Відремонтували нам його...

Дійсно, коли на двигуні потнулися лопаті, ремонтувати їх заходила Романковецька МТС. Заходилася дуже енергійно. Доручила цю справу механікові Маслаку, а він негайно ж виліз на башту і... скинув двигун на землю.

— От і все,— сказав він, поглядаючи на брухт.— Тепер уже ремонтувати не треба.

Проте виявилося, що й це ще не все. Минув якийсь час, і колгосп одержав... Ти, мабуть, гадаєш, що відшкодування за понівечену машину? Помилляєшся. Директор Романковецької МТС т. Литовченко вручив господарям поламаного вітродвигуна рахунок на 800 крб. за «пророблену роботу».

Оскільки механік МТС Маслак позбіткувався з колгоспного двигуна, а директор МТС Литовченко — з колгоспної каси.

Сокирянський район,
Чернівецької області.

Дмитро БІЛОУС

**БЕРІТЬ ШАПКУ
ПРО ЗАПАС**

Це, друзі, сталося не влітку,
І я прийшов не в теплий дім,—
Я ночував у гуртожитку
Зимою в центрі обласнім.

Приліг, роздягши, на канапку,
Заснув — морозить почало.
Тут я надів на ноги шапку,
Бо ковдри мало вже було.

І знов заснув, як після трунку,
Та шапка — це ж не черевик! —
Словзла, бо спати в позі
«струнко»
Признатись, друзі, я не звик.

Усі ще в гуртожитку спали;
Схопився до світанку я,
Замерзши прямо напропале,
Ноги не чую, — не моя.

Сиджу та пальці відтираю,
Втекти не змігши від біди.
Що ж після цього вам пораю,
Як їхати будете туди?

Щоб вам не одморозити ноги,
Ше з дому дбайте про тепло.
Беріть дві шапки у дорогу,
Щоб на обидві вам було.

М. БІЛЁЦЬКИЙ

**КОЛИСКОВА
НІЖНОГО ТАТКА**

Спи, мій малесенький, спи, мій синок,
Більш не почую від мене казок.
Дивиться місяць в вікно голубе...
Я залишаю маму й тебе.

Гроші давати не буду, нема...
Мама на тебе заробить сама.
В мене ж є дітки від мам від других,—
Чим же, синочку, ти кращий від них!

Тож заставайся, розумником будь,
Рідного татка свого не забудь.
Я повернусь, — років тридцять мине,—
Щоб доглядав ти, синочку, мене.
Щоб забезпечив ти старість мою.

Спи ж, мій малесенький, баю, баю...

З ХВОРОЮ НА ЗДОРОВУ

Мал. К. ЗАРУБИ

— Диви, таке мале, а набралося так, що на чотирьох лазить...

ЗАДАЧІ ТА ГОЛОВОЛОМКИ

Сумське обласне управління сільського господарства надіслало за минулій рік Конотопській МТС 6100 директивних листів.

Запитується: скільки директив припадає на 100 гектарів орної землі і як вони впливають на відгодівлю свиней і підвищення удоїв?

* * *

До райцентра Верба (Ровенської області) можна потрапити через м. Дубно, проїхавши 50 км. Можна туди добрatisя і через село Новосівцю, подолавши 5 км. Але рідко кому щастить цього досягти. Навіть голова Вербського райвиконкому т. Синявін часто на цьому шляху «загоряє».

Скільки ще буде марно витрачено бензину та побито машин і возів, коли відомо, що за 10 років на п'ятикілометровій шляху замощено аж 300 метрів?

Мал. С. САМУМА.

— Мамочко, я б тобі допомогла, та не хочуся бруднити рук.

• ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ •

★ У «Перчанському телевізорі» («Перець» № 15) було показано невпорядковану голову вулицю села Мірча, Бородянського району.

Як повідомив заступник голови виконкому Київської облради т. Боришпольць, тепер вулицю впорядковано, міст збудовано і проїзд по ньому відновлено.

★ «Школа з танцями» — під такою назвою у № 18 журналу було надруковано замітку про те, що приміщення Дудчанської неповної середньої школи, Ново-Воронцовського району на Херсонщині, було погано підготовлене до навчального року.

Після виступу Перця школу капітально відремонтовано.

★ Голова виконкому Клеванської райради т. Печений М. І. мав велику заборгованість по квартирплаті. Про це писалось в замітці «Авторитетний боржник» («Перець» № 18). Секретар Ровенського обкому КП України т. Солейко повідомив редакцію, що т. Печений повністю покрив свою заборгованість.

★ У «Перці» № 19 було надруковано фейлетона «Засмальцювана совість», в якому писалося про зловживання на Хмельницькому м'ясокомбінаті та в Київському м'ясостресті.

Заступник міністра промисловості м'ясних і молочних продуктів УРСР т. Процак повідомив, що наведені у фейлетоні факти дійсно мали місце. Завідувачем базою м'ясокомбінату Бондаря, приймальника Мантуляка та головного бухгалтера Керницького притягнуто до карнотії відповідальноті. Директори Хмельницького м'ясокомбінату Виноградову оголошено догану, головному бух-

галтерові Керницькому — суверу догану з попередженням, а заступника головного бухгалтера з роботи знято. Керуючому Київським м'ясострестом Штойкові та головному бухгалтерові Гущину вказано на відсутність з їхнього боку належного контролю.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Нічний гросмейстер», у якій повідомлялося, що працівник 2-го відділення міліції м. Дрогобича Брайко вночі вдерся до приміщення Дрогобицького шахового клубу й зайняв його під квартиру.

Заступник міністра внутрішніх справ УРСР т. Долинний повідомив редакцію, що Брайка з приміщення клубу виселено й з органів міліції звільнено.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про зловживання керівників будівельного управління і БМУ-3 тресту Укрпромкоопбуду.

Секретар Жданівського міськкому КП України т. Олійниченко повідомив, що при розслідуванні фактів повністю ствердились. Народний суд І дільниці Молотовського району м. Жданова засудив начальника дільниці Іваницького до 10 років ув'язнення, старшого бухгалтера Сало до 8 років і нормувальницю Гущину до 1 року ув'язнення.

★ Редакції стало відомо про те, що директор Н.-Василівської середньої школи (Запорізька область) Барон незаконно видав атестат зрілості гр-ну Мищенку.

Рішенням бюро Н.-Василівського райкому партії Барона з роботи знято і притягнуто до партійної відповідальноті.

Гр-ну Мищенку запропоновано негайно повернути атестат до райВНО.

ЛІМІТ НА ЧОТИРИ РОКИ

У Сумах на млинзаводі № 13 є червоний куток. Добре оформленій, обладнаний. Усе тут є, крім... стільців. Ні на чому людям сидіти.

Не думайте, що у сумчан немає грошей на купівллю стільців, чи ніхто про це не дбає. І гроши є, і дбають... А от купити не можуть. Потрібна якська сотня стільців. Але придбати їх можна тільки по так званому «перерахуванню». Бухгалтерія готова перерахувати гроши на рахунок першої ліпшої мебльової крамниці. Але крамниці вимагають гроші потівою, а на перерахування в них немає «ліміту».

У Сумах і в області (у Тростянці й Охтирці) є мебльові фабрики. Вирішили на млині там замовити стільці. А фабрики питают: «У вас немає наряду? Ну, то ходіть здорові».

Отже, немає ліміту, немає наряду і немає стільців, — і виходи ніби немає.

Якщо купувати стільці, не порушуючи священного «ліміту», за потівку, то щомісяця червоний куток має право купити 2 стільці. За рік, виходить, двадцять чотири, а потрібно сто стільців. Виходить, щоб мати всі стільці, треба ходити чотири роки і два місяці.

Бачите, як труднівата жити на світі при такому «ліміті».

— Ви з шахти?
— Ні, з бані...

(З шахтарської газети «За передову шахту» тресту «Первомайськувугілля»).

У деяких їдалнях з хороших продуктів готують погані страви.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Гусак до півня: — Не смерті я боюся, а жаль мені, що нас спартачить цей халтурник.

НОВЕ У СКУЛЬПТУРІ

Щоб побачити справжню красу, треба пойхати в Дубно на Ровенщині і побувати на подвір'ї управління зеленого господарства міськомунгоспу. Краси цього подвір'я первом не опишеш. В одному кутку тут височить скульптурна фігура жінки, придбана за 2775 крб. У другому кутку красується велична кам'яна постать комбайнера, за яку заплачено 2480 крб. Поміж цими двома фігурами примостилися зализобетонні «Юні конструктори», вартістю 4933 крб.

Але все це близком своїм затмарила скульптурна група «Ведмеді», за які міськомунгосп не пошкодував 6987 крб.

Звичайно, хто любить і цінує справжню красу, той міг би попросити у завідувача міськомунгоспом дозволу на вход до цього чарівного подвір'я. Але ж ні! Є такі несвідомі елементи, які наполягають, щоб комунгосп встановив скульптури у парках і скверах — усім напоказ.

Треба віддати належне працівникам Дубнівського міськомунгоспу. Вони ще два роки тому дали рішучу відсіч подібним відсталим поглядам. Скульптури як були, так і залишилися на зеленгоспівському подвір'ї. Там вони пильно оберігаються й сьогодні.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Біля катка...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 2 (349) (на українському языке).

БФ 01424.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Підписано до друку 18.1 1957 р.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

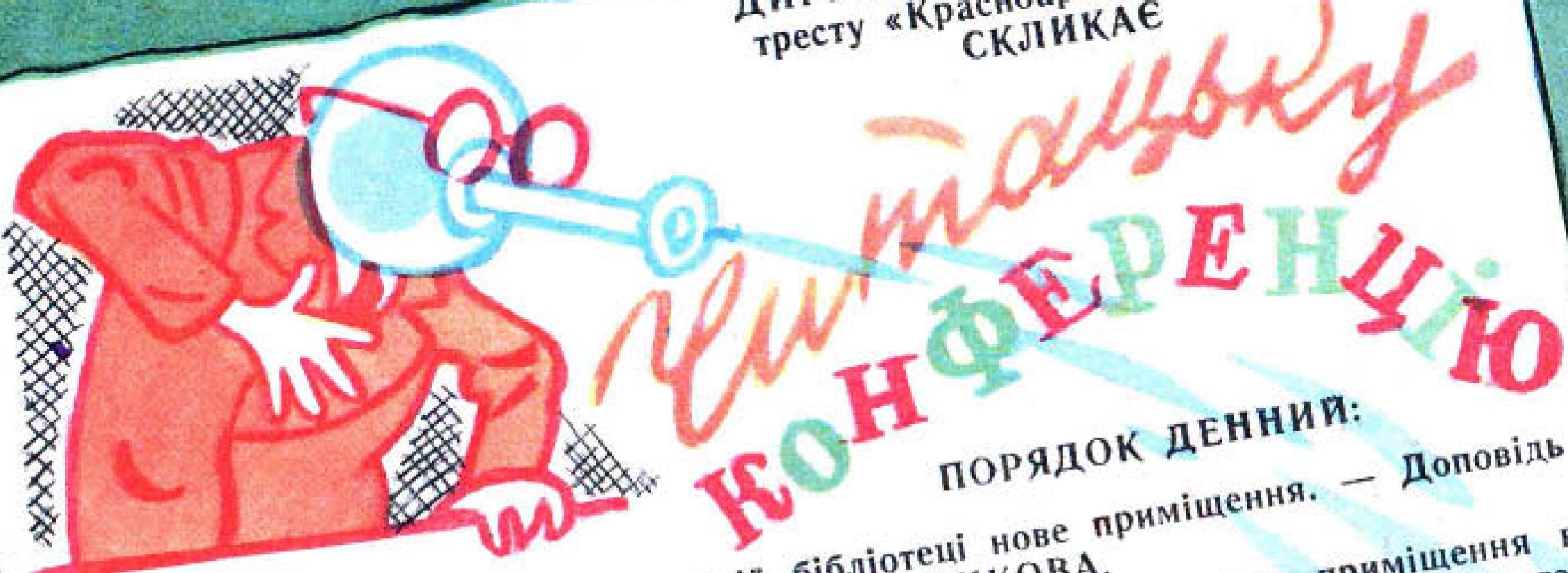
Зам. 6221. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

ОБ'ЯВИ. Оголошення

ДИРЕКЦІЯ ШАХТИ № 3-З-БІС
тресту «Красноармійськвугілля»
СКЛИКАЄ

Лиш та звичай
КОНФЕРЕНЦІЮ

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Як я обіцяв дати шахтній бібліотеці нове приміщення. — Доповідь колишнього начальника шахти т. КРАСНИКОВА.
2. Мої обіцянки переселити шахтну бібліотеку в нове приміщення в 1956 році й перспективи обіцяю на 1957 рік. — Доповідь першнього начальника шахти т. КАЛЬЧИКА.

на буріння артезіанських колодязів, в яких не видно ні дна, ні води. Заодно провадимо інтенсивну роботу ПО ОЧИЩЕННЮ колгоспних кас.

Маємо відгуки від артілі імені XVIII Партизан, Старомлинівського району, та інших сільгospартій області.

Директор Сталінської обласної гідромеліоконтори ІГНАТЕНКО.
Головний інженер КОСЕНКО.

з роботи

ШАХРАІВ,

спіманих на гарячому слідчими органами (приміром, рубщика м'яса Мартинчука)

ДАЮ ГАРАНТІЮ

що через тиждень — другий шахраї знову працюватимуть на старому місці (так, як той же рубщик м'яса Мартинчук).
Директор Сарненського ринку на Ровенщині Е. ШУРОВА.

ВОЛОССЯ, БРОВИ, ВІЙ,
ВУХА І НАВІТЬ НОСИ
ВСІМ, ВСІМ, ВСІМ,

хто купує шапки нашого виробництва.
БЛІСКУЧЕ ХУТРО, ЧОРНЕ, ЯК САЖА,
всіх споживачів обмазує.

м. Миколаїв, правління
артілі «Шкряник».

ТІЛЬКИ У НАШОМУ

Комбінат

ЗАМОВТЕ НОВІ ЧОБОТИ —
І ВІД ПОВІКИДАСТЕ
ВСЕ ВЗУТТЯ, ЯКЕ МАЄТЕ,

бо поб'єте його, доки одержите замовлені
чоботи.

Замовлення приймаю особисто я — директор
Печерського райпромкомбінату № 2 (Київ)
Дубровський.

НО

Міняю квартиру

в м. Золотоноші
на житлоплощу
в селі
по місцю
роботи.

В. В. СОБОЛЕВСЬКИЙ,
голова Доманівського колгоспу
ім. Леніна, Золотоніського району,
Черкаської області.